

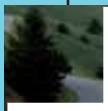
شما فردا را می‌سازید!

دکتر محمدعلی شامانی

کدام آینده؟ آینده‌ای اتفاقی یا آینده‌ای اختیاری؟ اتفاقا می‌توانند هر روز تکرار شوند و ما این تکرار را نوشوندگی معنا کنیم. بسیاری این‌گونه می‌اندیشند! اما هر روز می‌تواند «تو» باشد؛ وقتی ما «نوشوندگی» را به یک جریان مستمر و بالنده تبدیل کنیم.

سال‌های پیش وقتی با اندیشه‌های تافلر آشنا شدم، سؤالی همیشه مرا می‌آزرد: «رویدادها و پدیده‌های آینده از چه جنسی هستند؟»

برخی از «بهام‌ها» همیشه تلخ نیستند، شیرین‌اند؛ اگر مجال برای بازاندیشی برایمان مهیا کنند! اما من همیشه از نداشتن تصویری از فردا، شرمناک می‌شدم. شرمی از جنس ندانستن! «شرم»‌ها همیشه تلخ‌اند، مثل شرم ندانستن، مثل...

نمی‌دانم چرا نادانی را هیچ‌گاه تلخ احساس نکرده‌ایم! ندانستن می‌تواند یک دلخوشی و سرخوشی آنی برایمان رقم بزند؛ حال آنکه «لحظه‌ها» پیاپی می‌آیند و فردا می‌شوند و فردا با اندیشه‌های تهی، تهی‌دستی است و ما آدم‌های دیروز، در فردا فقیرتر می‌شویم.

تافلر بیش از هر چیز به فردای آموزش و پرورش توجه کرده اما معتقد است که در مواجهه با بحران‌های پیش‌رو - که قریب‌الوقوع هستند - آموزش و پرورش یک اطمینان‌بخش بسیار قوی است. ما زمانی می‌توانیم آموزش و پرورش را یک تکیه‌گاه قوی بدانیم که در رأس آن مدیرانی باشند که خود «آینده‌نگری» داشته باشند. فهم آینده و توجه به آنچه قرار است در آینده روی دهد، نیازمند مطالعات دقیق و فهم زیسته مدیرانی است که تصویر آینده را هر روز در تابلوی اتاق کارشان نقش می‌کنند. در این روزها که می‌گذرد، آیا تابلوی جدیدی در اتاق کار مدیران آموزش و پرورش در حال نقش یافتن است؟ مدرسه شما فردا را می‌سازد و شما مدیری هستید که می‌توانید آرامش فردا را تضمین کنید.

